

almindelige Sædelighedsbetjents. Til Opsporing og Bekæmpelse af de ganske unges begyndende Prostitution har hun derimod en Opgave, der danner et Mellemlid mellem den rent humane og den politimæssige Virksomhed — en Virksomhed, som hidtil udelukkende har været overladt den private Velgørenhed og det private Initiativ. Man har ved at se den Iver og Dygtighed, som en Række fremragende kvindelige Repræsentanter for slige Foreninger har lagt for Dagen i saa Henseende, ment at kunne spore særlige Evner netop hos Kvindekønnen for en saadan Opgaves Løsning — man har troet, at der netop hos Kvinder adskillig lettere kunde findes den Takt og Behændighed, den fine Næse og den Evne til rigtig Vurdering af slige unge Kvinder, end der med Rimelighed kan forventes af Mænd — man har tænkt sig, at man paa en for alle Parter lettere og hensynsfuldere men ogsaa paalideligere Maade kunde erhverve de Oplysninger, hvorpaa en Beslutning om Pigernes rette Behandling skal grundes — og man nærer endelig det Haab, at mange af disse unge, forvildede Kvinder hos en saadan erfaren og velvillig, moden Kvinde kunde finde en Ven og en Raadgiver, hvem de kan vise Fortrolighed, og som kan staa dem bi paa en ganske anden Maade og i en ganske anden Grad, end det nogensinde vil kunne lykkes nogen Mand.

Erfaringer fra de bestaaende private Foreninger — der naturligvis vedblivende vil øve deres Virksomhed — peger i den Retning. Det synes da rimeligt, at ogsaa den offentlige Myndighed tager sin Del af Fordelene ved det kvindelige Arbejde paa dette Omraade og saaledes skaber en Institution ud af, hvad der hidtil beroede paa Tilfældigheder.

De danske Kvinder staa saa højt i kulturel Henseende, deres sociale Interesser er saa vakte, deres Handedygtighed og friske Initiativ saa uomtvisteligt, at et heldigt Udfald kan forventes.

Hvad det for Tiden gælder om, er at finde de rette Kvinder til de rette Pladser. Forstaaelsen og Interessen hos Publikum og Autoriteterne er alt til Stede i rigt Maal.

FRA ENGLAND.

Er det rette Middel fundet?

—o—

Ved en Budget-Behandling i det engelske Underhus den 11. Juni 1914 opponerede Lord Robert Cecil imod Indenrigsministeriets store Udgifter til den Detektivstab, der beskytter de engelske Ministre imod Suffragetterne. Han udtalte, at selv om det morede Ministrene, at deres Stilling faktisk var saadan, at de ikke kunde bevæge sig uden en stærk Politistyrke om sig, saa morede denne Stilling langt fra dem, der skal betale Udgifterne, og han gik strengt i Rette med Regeringen, der, gennem sine forskellige Misgreb, havde skabt en saadan Situation. Navnlig fordømte han Tvangsmadningsprocessen i Fængslerne, Regeringens vilkaarlige Holdning overfor de forskellige Fanger o. s. v. — o. s. v.

Indenrigsminister McKenna udtalte bl. a. i sin lange Svartale, at han havde 4 Forslag for sig, som Repræsentanter fra højst forskellige Lag havde stillet ham til at standse den militante Suffragette-Bevægelse. For det første: *Lad Kvinderne dø i Fængslerne*, hvis de ikke vil spise! For det andet: *Landsforvis* dem til en afsides liggende Ø! For det tredje: *Spær dem inde paa Sindssygeanstalter*, og, for det fjerde: *Giv dem Valgret!*

Til det første vilde han sige, at hvis Forslagsstillerne troede, at Kvinderne vilde spise, naar de havde Valget mellem dette og Døden, da regnede man virkelig fejl. — Kvinderne havde ved mangfoldige Lejligheder aldeles tydeligt lagt for Dagen, at de intet hellere ønskede end at dø for deres Sag. »For hver Kvinde, som dør, vil der være Snese af Kvinder, som træder frem til den Ære, som de vilde kalde det, at tjene sig en Martyrkrone. Jeg taler ikke ud af Beundring for disse Kvinder. De er hysteriske Fanatikere, men sammen med deres hysteriske Fanatisme har de et Mod, som uden Tvivl ikke kender sin Mage, og det ærede Medlem, der mener, at de ikke vilde melde sig for at dø for det, de kalder den største Sag paa Jorden, gør sig efter min Mening skyldig i en overordentlig stor Fejltagelse. De vil søge Døden, og jeg er vis paa, at — hvor stærk end den offentlige Mening i Dag er for, at man

skal lade dem dø, — naar 20—30—40 eller maaske flere Dødsfald har fundet Sted i Fængslerne, vil vi staa overfor en voldsom Reaktion i den offentlige Mening, og det ærede Medlem, som saa flot siger: »Lad dem dø«, vil være blandt de første til at dadle Regeringen for den inhumane Kurs, den har taget overfor denne Sag.»

Til Forslaget om at deportere Kvinderne vilde han sige, at det kun var at udsætte Vanskelighederne et Stykke Tid. Hvis den paatænkte Ø blev indrettet som et Fængsel, saa vilde Kvinderne jo hungerstrejke ogsaa dér, og hvis Øen ikke blev indrettet som et Fængsel, saa vilde de velstaaende Tilhængere af Bevægelsen hente Kvinderne bort fra Øen i deres Lystjagteri!

Han ansaa det ogsaa for umuligt at behandle Kvinderne som sindssyge. Han havde ikke været i Stand til at faa Lægerne til at erklære dem for sindssyge, og han kunde jo ikke paa Trods af sagkyndiges Mening, blot med Parlamentet og en eventuel Lov i Ryggen, indespærre Kvinderne og behandle dem som Galehusmedlemmer.

Med Hensyn til det fjerde Forslag, at give dem Valgret (en Stemme: »Det er det rigtige Middel!«) vilde han sige, at denne Sag jo ikke kunde diskuteres under det Spørgsmaal, der stod paa Dagsordenen. »Jeg er som Indenrigsminister ikke ansvarlig for Landets Valgretslove. Der er heller ikke nogen Anledning for mig til at udtrykke, eller dølge, min Mening i det Spørgsmaal, men jeg tror ikke, — og jeg er sikker paa, at man vil være enig med mig heri, — at man for Alvor kunde diskutere dette som en Udvej til at standse de nuværende lovløse Tilstande.«(!)

Derimod havde Mr. McKenna et femte Forslag at gøre: at sagsøge de enkelte Bidragydere til Suffragetternes Fond. Hvis det lod sig gøre, og det haabede han sikkert, at gøre hver enkelt Bidragyder personlig ansvarlig for den Skade, Suffragetterne anrettede, saa vilde man meget hurtigt komme til det Punkt, hvor Bevægelsen var kvalt.

»Det Antal af Kvinder, der begaar disse Forbrydelser, er forholdsvis lille, men deres Antal af Tilhængere (sympathisere) er overordentlig stort, og en af de Vanskeligheder,